

משום שסוד האמונה כף הוא, דרגות מתוך דרגות, אלה פנימיים מאלה, קלפה בתוך קלפה, ומח בתוך מח.

והרי בארנו, שכתוב (יחזקאל א) והנה רוח סערה באה מן הצפון - הרי דרגה אחת. ענן גדול - הרי דרגה אחרת. ואש מתלקחת - הרי דרגה שלישית. ונגה לו סביב - דרגה רביעית. ואחר כך, ומתוכה פעין החשמל. ואחר כך, ומתוכה דמות ארבע חיות. הרי דרגות בתוך מדרגות (דרגות).

אף כאן, כשהתגלה הקדוש ברוך הוא לישראל, לא התגלה אלא מתוך דרגות הללו. מסיני בא - דרגה שהיתה יותר נסתרת, ואחר כך הצטרפה להתגלות. ואמר וזרח משעיר - הרי דרגה אחרת שהיא יותר בגלוי, קלפה ששורה על גבי המט. ואחר כך, הופיע מהר פארן - הרי דרגה אחרת. ואחר כך, ואתה מרבבת קדש - זהו שבח של הכל. שאף על גב שהתגלה מכל הדרגות הללו, מאותו מקום שהוא עקר הכל, התחיל להתגלות ממנו. מאיזה מקום הוא? הוא מרבבת קדש, אותן דרגות עליונות למעלה. (למעלה) אף כאן אלי קרא משעיר - מאותה דרגה שאמרנו שנדבקה למעלה.

שמר מה מלילה שמר מה מליל. שומר זה מטטרו"ן (שומר ישראל), וכתוב (משליכו) ושמר אדניו יכבד, וזה הסוד ששולט בלילה. מה מלילה שמר מה מליל, מה בין זה לזה? אלא הכל אחד, אבל בחלק הזה שולט הצד האחר, ובחלק הזה לא שולט כלל. ליל צריך לשמירה, שכתוב (שמות יב) ליל שמרים הוא, ועל זה חסר ה',

(דף קל"א ע"א) פמה דאת אמר, (דברים לג) וזרח משעיר למו. ולא כתיב וזרח לשעיר, בגין דרזא דמהימנותא הכי איהו, דרגין מגו דרגין, אלין פנימאין מאלין, קליפה גו קליפה, ומוחא גו מוחא.

והא אוקימנא, דכתיב, (יחזקאל א) והנה רוח סערה באה מן הצפון, הא דרגא חד. ענן גדול, הא דרגא אחרא. ואש מתלקחת, הא דרגא תליתאה. ונגה לו סביב, הא דרגא רביעאה. ולבתר ומתוכה פעין החשמל. ולבתר ומתוכה דמות ארבע חיות הא דרגין גו מדרגין (נ"א דרגין).

אוף הכא, פד אתגלויי קדשא בריך הוא לישראל, לא אתגלויי אלא מגו דרגין אלין. מסיני בא, דרגא דהוה טמירא יתיר, ולבתר אצטריך לאתגליא. ואמר וזרח משעיר, הא דרגא אחרא, דאיהו באתגלויי יתיר, קליפא דשריא על גב מוחא. ולבתר הופיע מהר פארן, הא דרגא אחרא. ולבתר ואתה מרבבות קדש, דא שבחא דכלא, דאף על גב דאתגלויי מפל אלין דרגין, מההוא אתר דהוא עקרא דכלא, שרי לאתגלאה מניה. מאן אתר איהו. מרבבות קדש איהו, אינון דרגין עלאין לעילא, (לעילא) אוף הכא אלי קורא משעיר, מההוא דרגא דקאמרן, דאתדבק לעילא.

שומר מה מלילה שומר מה מליל. שומר דא מטטרו"ן, (שומר ישראל) וכתוב, (משליכו) ושומר אדניו יכבד, ודא רזא דשולטא בליליא. מה מלילה שומר מה מליל, מה בין האי להאי. אלא, כלא חד, אבל בחולקא דא, שלטא סטרא אחרא. ובחולקא דא, לא שלטא כלל. ליל, אצטריך לנטורא, דכתיב, (שמות יב) ליל שמורים הוא, ועל

ליל שמורים הוא, ועל (שמות יב) ליל שמורים הוא, ועל

וזהו כשנכנס הלילה עד שנחלק. מחצות הלילה והלאה שולט לילה בה, שכתוב ויהי בחצי הלילה. הוא הלילה הזה. (תהלים קלט) ולילה פיוס יאיר וגו'. ומשום כך, שמר מה מלילה שמר מה מליל.

אמר שמר. מצאנו בספרו של אדם, מה בין ויאמר לאמר? ויאמר למעלה, ואמר למטה. ואל משה אמר - מי אמר? אמר שמר, זה מטטרוין. אתא בקר - זו תפלת שחרית שהיא שלטונו של היום, אותו ששולט על הלילה. ואם תאמר שהוא פא לבדו ונפרד הזכר מהנקבה, הרי פתוב וגם לילה - שניהם פאחד, ולא נפרדים זה מזה לעולמים. וקול זה קורא במלים האלה: אתא בקר וגם לילה, שניהם מזמנים אליכם. מכאן והלאה, אם תבעיון בעיו. אם תבקשו פקשתכם בתפלה לפני המלך הקדוש - בעיו, התפללו ובקשו פקשתכם ושובו לרבונוכם. אתיו - פמי שעתיד לקבל את בניו ולרחם עליהם. אף כך הקדוש ברוך הוא, בקר וגם לילה קרא ואמר אתיו. אשרי העם הקדוש שרבונום מבקש עליהם וקורא להם לקרבם אליו.

ואז העם הקדוש רוצים להתחבר ולהפגס לבית הפגסת, וכל מי שמקדים בראשונה, מתחבר עם השכינה בחבור אחד. בא וראה, אותו ראשון שנמצא בבית הפגסת (ומאריך בבית הפגסת) - אשרי חלקו, שהוא עומד בדרגת צדיק עם השכינה. וזהו סוד (משלי ח) ומשחרי ימצאנני. זה עולה במעלה עליונה. ואם תאמר, הרי שנינו, בשעה שהקדוש ברוך הוא פא לבית הפגסת ולא מוצא שם עשרה, מיד פועס. ואתה אמרת, שאותו אחד שמקדים, מתחבר

דא חסר ה', ודא איהו כד עאל ליליא, עד דאתפלג. מפלגו ליליא ולהלאה, שלטא לילה בה דכתיב ויהי בחצי הלילה. הוא הלילה הזה. (תהלים קלט) ולילה כיום יאיר וגו'. ובגין כך, שומר מה מלילה שומר מה מליל. אמר שומר. אשפחנא בספרא דאדם, מה בין ויאמר לאמר. ויאמר לעילא, ואמר לתתא, ואל משה אמר. מאן אמר, אמר שומר, דא מטטרוין. אתא בקר, דא צלותא דשחרית דאיהו שלטנו דיממא, ההוא דשליט על ליליא. ואי תימא דאיהו אתי בלחודוי, ואתפרש דכר מנוקבא, הא כתיב וגם לילה, תרווייהו פחדא, ולא מתפרשין דא מן דא לעלמין. וקלא דא קרי במלין אליו, אתא בקר וגם לילה תרווייהו זמינין לגביכו.

מכאן ולהלאה אם תבעיון בעיו. אם תבעיון בעותכון בצלו קמי מלפא קדישא, בעיו, צלו ובעו בעותכון, ותובו לגבי מאריכון. אתיו, פמאן דזמין לקבלא לבנוי, ולרחמא עלייהו. אוף הכי קדשא בריך הוא, בקר וגם לילה, קרא ואמר אתיו. זפאה עמא קדישא, דמאריהון בעי עלון, וקרא לון לקרבא לון לגביה.

ברין עמא קדישא, בעאן לאתחברא, ולאעלא בבי פנישתא. וכל מאן דאקדים בקדמיתא, אתחבר בשכינתא בחבורא חדא. פא חזי, ההוא קדמאה דאשתכח בבי כנישתא, (ואורח פני כנישתא) זפאה חולקיה, דאיהו קיימא בדרגא דצדיק בהדי שכינתא. ודא איהו רזא (משלי ח) ומשחרי ימצאנני. דא סליק בסליקו עלאה. ואי תימא, הא תנינן בשעתא דקודשא בריך הוא אתי לבי כנישתא, ולא אשכח תמן עשרה, מיד פועס. ואת אמרת